

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Lucií Vítkovou v právní věci žalobce: **O [redacted] K [redacted]**, nar. [redacted], bytem v [redacted] zastoupeného: **Mgr. Petrem Adámkem**, advokátem se sídlem v Praze 1, Lazarská 1719/5, proti žalovanému: **České republice – Ministerstvu spravedlnosti**, IČ 00025429, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, o **zadostiučinění za nemajetkovou újmu**,

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši 13.320,-Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Zamítá se žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku 800.000,-Kč jako zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 41.140,- Kč k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Petra Adámka, advokáta, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou ke zdejšímu soudu dne 11.1.2012 domáhal jednak náhrady škody ve výši 586.791,50 Kč jakožto částky nákladů za právní zastoupení

v řízení vedeném před Městským soudem v Praze pod sp.zn. [REDAKCE] (tento nárok byl následně žalobcem vzat zpět, když žalovaná částečně tento nárok hradila, zbytek nároku následně žalobce nepožadoval, soud řízení proto následně usnesením zdejšího soudu ze dne 30.10.2012 zastavil) a dále částky 1.000.000,-Kč jakožto zadostiučinění za nemajetkovou újmu dle zákona č. 82/98 Sb., když obě částky byly původně žádány z titulu nezákonného trestního stíhání žalobce vedeného před Městským soudem v Praze pod sp.zn. [REDAKCE]. Žalobce v žalobě uváděl okolnosti daného řízení, jeho zahájení usnesením Policie ČR ze dne 14.1.2002 pro obvinění z trestného činu poškozování věřitele, když k dalšímu zahájení trestního stíhání žalobce došlo 26.2.2003 usnesením policejního prezidia ČR pro týž trestný čin. Žalobce závěrem uváděl, že řízení skončilo rozsudkem Vrchního soudu v Praze z 25.5.2011, kterým byl zrušen rozsudek soudu Městského, a žalobce byl podle § 226 písm. b) trestního řádu zcela zproštěn obžaloby. Rozsudek nabyl právní moci 25.5.2011. Žalobce uváděl celkovou délku řízení po dobu 9 let, když nezákonnost vedeného trestního řízení byla potvrzena posledním ze shora uvedených rozhodnutí, uváděl, že se na žalovanou obrátil ze svou žádostí o náhradu škody a poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu, a to s uvedením okolností trestního řízení, které zasáhly do jeho osobnostní sféry, měly nepříznivý vliv na jeho pověst, dosavadní způsob života, negativní vliv na důstojnost a psychiku žalobce a taktéž na rodinné vztahy. Uváděl taktéž medializaci celé věci, která byla předmětem trestního řízení, kdy utrpělo žalobcovo jméno, pověst, soukromý život a taktéž uváděl, že mu byla zastavena jako advokátovi činnost Českou advokátní komorou, a to v období od 11.6.2002 do 5.4.2004. Pozastavení této činnosti potom mělo vliv na výdělečnou činnost žalobce, následně i s ohledem na přetrvávající povědomí a trvajícím trestním stíhání žalobce, pokud jde o následné uplatnění žalobce v advokacii.

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby v plném rozsahu, nespornou skutečností učinila, že u ní žalobce 22.11.2011 uplatnil nárok na poskytnutí zadostiučinění ve výši 1.000.000,-Kč a náhradu škody ve výši 586.791,50 Kč ve smyslu zákona č. 82/98 Sb. za nezákonné trestní stíhání vedené proti žalobci před Městským soudem v Praze pod sp.zn. [REDAKCE]. Uváděla, že konstatovala, že trestní stíhání žalobce bylo nezákonným, shledala tedy odpovědnostní titul dne zákona č. 82/98 Sb., následně hradila částečně škodu majetkovou, za vzniklou nemajetkovou újmu poskytla žalobci zadostiučinění ve výši 115.000,-Kč.

Soud ve věci rozhodl rozsudkem zdejšího soudu čj. 19 C 6/2012-103 ze dne 11.3.2014, kterým pod výrokem I. přiznal žalobci zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 71.680,-Kč, ve zbytku požadovaného nároku žalobu zamítl pod výrokem II., pod výrokem III. rozhodoval o náhradě nákladů řízení. O včas podaném odvolání žalobce co do výroku II. a III. rozhodoval usnesením Městský soud v Praze čj. 54 Co 274/2014-127 ze dne 30.7.2014, kterým rozsudek soudu I.stupně ve výrocích II. a III. zrušil a v tomto rozsahu vrátil věc soudu k dalšímu řízení. Zavázal zdejší soud, aby se v dalším rozhodnutí důsledněji a podrobněji zabýval povahou trestního řízení, následky způsobené v trestním řízení v osobnostní sféře poškozené osobě a všechna relevantní kritéria následně zohlednil ve výši přiznaného odškodnění, když tato výše odškodnění by měla být taktéž poměřena s výší přiznaného zadostiučinění v jiných obdobných případech.

Mezi účastníky bylo učiněno nesporným uplatnění žádosti žalobce u žalované 22.11.2011 o náhradu škody nemajetkové a taktéž majetkové z trestního řízení vedeného před Městským soudem v Praze pod sp.zn. [REDAKCE] učiněno bylo nesporným taktéž vydání nezákonného rozhodnutí jako odpovědnostního titulu dle zákona č. 82/98 Sb. a dále trvání trestního stíhání žalobce od 14.1.2002 do 25.5.2011. Účastníci učinili taktéž nesporným, že žalovaná hradila náhradu nemajetkové újmy resp. zadostiučinění ve výši 115.000,-Kč.

Mezi účastníky zůstal sporný zbytek nároku na odškodnění za nemajetkovou újmu požadovanou žalobcem, když pokud jde o částku přiznanou rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 11.3.2014 pod výrokem I. ve výši 71.680,-Kč, tento výrok nebyl napaden odvoláním, je tedy pravomocným, tedy soud uzavírá, že do rozhodování soudu tímto rozsudkem byla vyplacena žalobci celkově částka 186.680,-Kč na nárok za zadostiučinění za tvrzenou nemajetkovou újmu způsobenou mu v rámci trestního řízení shora uvedeného.

V rámci prvního ústního jednání soud uložil účastníkům, aby nárok, který je žalobou požadován za nezákonné rozhodnutí, žalobce rozdělil na nárok požadovaný před datem 27.6.2006 a následně po tomto datu, a to s ohledem na judikaturu Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 5180/2009 z 6.12.2011, když trestní stíhání probíhalo částečně před nabytím účinnosti zákona č. 160/2006 Sb. a částečně poté. Žalobce následně ve svém podání nároky rozdělil, když uváděl, že za období do 26.4.2006 požaduje částku 435.000,- Kč a za období od 27.4.2006 částku 450.000,- Kč, když do těchto částek započtl plnění žalované a uváděl, že má za to, že na první období mu bylo hrazeno v rámci předběžného projednání nároku částka 65.000,- Kč a na období druhé částka 50.000,- Kč a neztotožňoval se s vyjádřením žalované, že celá částka 115.000,- Kč byla žalobci poskytnuta na období od 27.4.2006. V tomto ohledu potom poukazoval na stanovisko žalované, která zohlednila v rámci přiznaného nároku celé období trestního řízení, tedy i období před účinností dané novely.

Soud provedl dokazování podstatným obsahem spisu Městského soudu v Praze sp. zn. [REDAKCE] ze kterého má za prokázány následující skutečnosti: dne 14.1.2002 usnesením Policejního prezidia ČR, Úřadu finanční kriminality a ochrany státu, služby kriminální policie a vyšetřování, bylo sděleno žalobci obvinění z trestného činu poškozování věřitele dle § 256 odst. 1 písm. c) odst. 4 trestního zákona spáchaného formou účastenství dle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona. Ve spise je dále založen úřední záznam ze 14.2.2003, kterým došlo k otevření a odpečetění místnosti v [REDAKCE] kde byla uložena počítačová technika zajištěná v [REDAKCE] Dne 17.2.2003 žalobce adresoval žádost o přezkoumání postupu policejního orgánu, a to Policejního prezidia ČR, Úřadu finanční kriminality a ochrany státu, služby kriminální policie a vyšetřování Městskému státnímu zastupitelství v Praze. Usnesením z 26.2.2003 bylo dle ustanovení § 160 odst. 1, 5 trestního řádu zahájeno trestní stíhání proti obviněnému Mgr. O [REDAKCE] K [REDAKCE] pro trestný čin poškozování věřitele podle ustanovení § 256 odst. 1 písm. c) odst. 4 trestního zákona spáchaný ve stadiu pokusu podle ustanovení § 8 odst. 1 trestního zákona ve formě pomoci podle ustanovení § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona. Žalobce byl vyslýchán v procesním postavení obviněného 5. března 2003, jak vyplývá z protokolu o výslechu obviněného, následně

byl vyslýchán 28.8.2003, jak taktéž vyplývá z protokolu o výsledku 27.1.2004, následně byla podána dne 28.12.2005 státním zástupcem Městského státního zastupitelství v Praze na žalobce spolu s ostatními obžalovanými obžaloba pro spáchání trestného činu pokusu trestného činu poškozování věřitele dle § 8 odst. 1 trestního zákona k § 256 odst. 1 písm. c) odst. 4 trestního zákona a podle § 8 odst. 1 trestního zákona k § 256 odst. 1 písm. b) trestního zákona a jako pomoc k nim podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona. Ve věci probíhala hlavní líčení, a to 26.3.2007, 27.3.2007, 28.3.2007, 29.3.2007, 30.3.2007, 2.4.2007, 23.4.2007, 24.4.2007, 25.4.2007, 26.4.2007, 27.4.2007, 21.5.2007, 22.5.2007, 24.5.2007, 25.5.2007, 19.7.2007, 20.7.2007, 27.8.2007, 28.8.2007, 29.8.2007, 30.8.2007, 31.8.2007, 1.10.2007, 2.10.2007, 3.10.2007, 4.10.2007, 22.10.2007, 23.10.2007, 26.10.2007, 12.11.2007, 13.11.2007, 14.11.2007, 15.11.2007, 16.11.2007, 21.1.2008 a 22.1.2008, 20.6.2008, 11.8.2008, 12.8.2008, 13.8.2008, 14.8.2008, 15.8.2008, 19.9.2008, 26.9.2008, 5.12.2008, 8.12.2008, když v rámci tohoto hlavního líčení, jak vyplývá z protokolu o hlavním líčení byl vydán rozsudek ve věci pod č. j. [REDAKCE], kterým byl žalobce spolu s dalšími čtyřmi spoluobviněnými zproštěn obžaloby z důvodu, že v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestnými činy. Proti rozhodnutí podal státní zástupce odvolání, ve věci probíhalo řízení před odvolacím soudem Vrchním soudem v Praze, který ve věci vydal usnesení ze dne 30.3.2010, kterým rozsudek týkající se zproštění obžaloby PhDr. V [REDAKCE] Ž [REDAKCE], JUDr. A [REDAKCE] R [REDAKCE] a JUDr. O [REDAKCE] K [REDAKCE] zrušil a věc vrátil Městskému soudu k dalšímu řízení. 12.10.2010 bylo konáno hlavní líčení u Městského soudu v Praze, v rámci něhož byli obvinění odsouzeni rozsudkem Městského soudu v Praze, konkrétně pokud jde o žalobce, ze spáchání pokusu trestného činu poškozování věřitele podle § 10 odst. 1 písm. c) a § 8 odst. 1 trestního zákona v jeho účinném znění do 31.12.2009 k § 256 odst. 1 písm. a) a c) odst. 4 trestního zákona v jeho znění účinném do 31.12.2009 k trestu podmíněnému odnětí svobody v trvání dvou let podmíněně odloženému na zkušební dobu dvou let. Proti výroku o vině i trestu podali všichni odsouzení odvolání, ve věci bylo konáno veřejné zasedání 25.5.2011 u Vrchního soudu v Praze, v rámci něhož byl rozsudkem rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a znovu bylo rozhodnuto tak, že všichni obžalovaní byli zproštěni obžaloby státního zástupce dle ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 25.5.2011.

Z rozhodnutí představenstva České advokátní komory č. [REDAKCE] ze dne 11.6.2002 má soud za prokázáno, že podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 85/96 Sb. o advokacii byl pozastaven mimo jiné Mgr. O [REDAKCE] K [REDAKCE] výkon advokacie do pravomocného skončení trestního řízení vedeného proti němu na podkladě sděleného obvinění ze 14.1.2002. Z rozhodnutí představenstva České advokátní komory ze dne 5.4.2004 má soud za prokázáno, že rozhodnutí představenstva z 11.6.2002 bylo zrušeno ke dni právní moci tohoto rozhodnutí.

Z výsledku svědkyně R [REDAKCE] K [REDAKCE] má soud za prokázáno, že tato byla bývalou spolupracovnicí žalobce v advokátní kanceláři [REDAKCE] v letech 2007 až 2011. Pokud jde o trestní řízení žalobce svědkyně uváděla, že v advokátních kruzích řízení bylo obecně známé, již v letech 2002 až 2003 žalobkyně spolu s JUDr. Š [REDAKCE] zvažovali spolupráci s žalobcem, ale s ohledem na vedení kauzy trestní proti žalobci a medializaci této kauzy tuto myšlenku opustili. Tuto spolupráci navázali až v roce 2007,

kdy si spolupráci tzv. mohli dovolit. Svědkyně uváděla, že i v této době však byli klienti, kteří zvažovali, zda se nechat žalobcem zastupovat či nikoliv, šlo o např. až 30% klientů. Uváděla, že v té době vždy museli zvažovat, které kauzy žalobci k zastupování dát a příp. tento musel být vždy zastupitelný. Svědkyně dále uváděla, že celá kauza měla negativní dopad do osobní a rodinný život žalobce, uváděla, že ví o tom, že žalobce uvažoval o jiném bydlení, ale s ohledem na trestní stíhání tuto situaci nemohl vyřešit. Taktéž uváděla okolnosti rozsahu trestního řízení a vedení hlavních líčení. Uváděla dále, že žalobce hodnotí tak, že má schopnosti být partnerem ve velké advokátní kanceláři, avšak s ohledem na vedení trestního řízení toto považovala za určitou stagnaci v jeho kariéře.

Z výslechu svědka A. R. má soud za prokázáno, že tento je osobním přítelem žalobce, po dobu 20 let jsou osobní přátelé a taktéž spolupracovníci. Uváděl, že žalobce byl nejprve jeho koncipientem, následně společníkem, kterým je i v současné době. Pokud jde o trestní řízení, svědek uváděl, že sám v tomto řízení figuroval jako obžalovaný, tedy okolnosti trestního řízení detailně zná, taktéž byl stíhán jako advokát. Stíhání potom mělo fatální, neodmyslitelný a neodvratitelný důsledek na kariéru, když byla narušena prestiž, důvěra a vážnost celé profese. Uváděl, že řízení bylo medializováno, žalobce tedy následně měl nouzi o klienty, když tito nechtěli být spojováni s jeho jménem. Taktéž uváděl okolnosti pozastavení výkonu činnosti advokáta po dobu asi dvou let u žalobce. Před trestním stíháním uváděl svědek, že s žalobcem měli středně velkou advokátní kancelář, která dobře prosperovala, po sdělení obvinění však vše poměrně rychle skončilo masivním odchodem klientů, když kancelář se následně rozpadla a činnost nevykonávala. Trestní řízení potom mělo velký vliv na kariéru žalobce, když do dneška je tento efekt patrný. Pokud jde o osobní a rodinné vztahy, svědek uvedl, že žalobce je z menšího města, byl více konfrontován s uštěpačnými poznámkami spojenými s trestním stíháním, pokud jde o rodinnou situaci, svědek uváděl, že vše těžce nesla manželka žalobce i rodiče. Svědek dále uváděl, že 14.1.2002 byl žalobce zatčen, strávil asi 1 den v cele předběžného zadržení a následně byl propuštěn, ale následně poměrně rychle mu byla pozastavena činnost advokacie. Uvádí, že i z novin a z televize ví, že žalobce vodili v poutech, byl vyšetřován a toto vyšetřování probíhalo poměrně intenzivně po dobu jednoho roku, když toto následně polevilo a probíhalo zdlouhavé trestní řízení. Svědek uváděl, že sám byl přítomen jednání o pozastavení činnosti advokáta, když představenstvo Advokátní komory nebylo ochotno vyslyšet ani druhou stranu, a všichni byli pod vlivem trestního řízení. Po dobu pozastavení činnosti žalobce nemohl profesně vykonávat ničeho a prováděl pouze přípravné práce pro jiné advokáty. V rámci jednání předsednictva Advokátní komory, kterého byl svědek účasten, svědek uvedl, že bylo žalobcovo jméno i ponižováno. Následky trestního stíhání potom svědek uváděl, že žalobce pociťuje dodnes, ale již ne v takové intenzitě jako dříve, spousta lidí na něj zapomněla nebo jej méně vnímala, dosud však nebyla reparována pověst žalobce, a to ani zprošťujícím rozsudkem, když tato pověst nadále zůstává poškozena.

Z účastnického výslechu žalobce má soud za prokázáno, že tento se vyjadřoval k celému vedení trestního řízení započatému v lednu roku 2002, když uváděl, že již v této době advokátní kancelář pociťovala dopady trestního stíhání JUDr. R. a PhDr. Ž. V 6:30 ráno 14.1. potom pro něj přijeli policisté přímo domů, kdy

celá rodina byla přítomna jeho vyvedení a následně zůstal 36 hodin ve stresu o svou rodinu a jeho nejbližší. Vazba sice na něj uvalena nebyla, nicméně pokud jde o následnou délku trestního řízení, ta trvala nepřiměřeně dlouhou dobu. Uváděl, že kdykoliv se ozve zvonek, bál se, jestli pro něj opět přijdou. Toto trvalo po dobu jednoho až dvou let, kdy všichni byli ve stresu, asi za půl roku po prvním obvinění došlo druhé obviněním jeho osobu a následně taktéž pozastavení výkonu advokacie, které žalobce zasáhlo jednak psychicky, ale i hmotně. Žalobce uváděl, že v té době žil z úspor, v prvním roce potom ničeho nevydělával a navíc musel hradit právní zastoupení, když zde probíhali intenzivní úkony trestního řízení. Uváděl, že s rodinou uvažovali o změně bydlení, ale následně museli zůstat u rodičů manželky, když si nemohl vzít ani hypotéku, byly narušeny veškeré plány a i atmosféra malého města přispěla k tomu, že se na něj lidé obraceli s četnými dotazy a neustále se musel obhajovat. Nikdy nepřispěl k délce daného řízení, když toto si nemohl dovolit. Žalobce se dále vyjadřoval k okolnostem pozastavení činnosti advokáta, když toto vnímal jako ostudné, vše bylo činěno pod tlakem médií a docházelo k nepříjemným jednáním, kdy i JUDr. Čermák se vyjadřoval urážlivě v člancích o žalobci. Opakovaně pak žádal advokátní komoru o možnost povolení výkonu advokacie, tato však rok až dva roky nerozhodla o jeho požadavku. Poté, co bylo zrušeno rozhodnutí o pozastavení výkonu, žalobce uváděl, že musel opětovně začít od nuly, když klienti byli pouze drobní a nebylo jich moc, dále byl limitován vedením hlavních líčení, takže nemohl pracovat tolik, jak by chtěl. V té době měl malé děti a zvýšené finanční nároky s ohledem na náklady obhajoby. Z tohoto důvodu následně taktéž odešel do advokátní kanceláře [REDAKCE] v roce 2007, neboť mu vlastní praxe nešla, tak jak by si představoval. Rodina se od žalobce neodvrátila, věřila mu, ale uváděl, že byly znát negativní vlivy jeho trestního stíhání, manželka byla konfrontována se vzniklou situací, především situací ekonomickou, které se musela přizpůsobit. V průběhu trestního řízení začal pochybovat i sám o sobě, následně se bál vykonávat i úkony advokacie po jejím povolení. Dodnes má pochybnosti, pokud jde o úkony a je velmi opatrný. Uváděl, že o všem se velmi hovořilo, kauza byla medializovaná, a to v novinách i v televizi. Rodiče žalobce byli z celé situace velmi zoufalí, když otec byl státním zástupcem a matka učitelka, žijí v malém městě, kauza je poznamenala. Pokud jde o zdravotní stránku žalobce, uváděl, že nebyl nikdy hospitalizován v příčinné souvislosti s vedením trestního řízení ani nebral léky, ale má zvýšené problémy se zády, které může připisovat zvýšenému stresu spojeným s trestním řízením.

Z výslechu svědka T [REDAKCE] B [REDAKCE] má soud za prokázáno, že tento je osobní i pracovní přítel žalobce, stýkají se i rodiny. Pokud se měl vyjadřovat k trestnímu stíhání žalobce, uváděl rok 2002, kdy započalo trestní stíhání JUDr. R [REDAKCE] a následně zbytku advokátní kanceláře, když uváděl, že vše se řešilo i po pracovní stránce, neboť advokátní kancelář zastupovala klienty. Uváděl silnou medializaci daného případu, zásah do osobnostní roviny, jak žalobce, tak i jeho rodiny. Advokátní kancelář se v podstatě rozpadla, žalobce měl následně zastaven výkon advokacie, tedy kancelář přestala mít zakázky. S žalobcem svědek měl původně společnou a obdobnou životní úroveň, následně se vše rozdělilo poté, co žalobce neměl práci a přestal vydělávat, taktéž nedostal hypotéku, když chtěl řešit společné bydlení. Svědek se vyjadřoval taktéž o zásazích do sféry rodinné, do sféry jeho rodičů, uváděl, že žalobce v té době měl malé děti a nikdo nevěděl, jak trestní stíhání dopadne. Uváděl, že to žalobci zničilo profesní

kariéru, tak i jeho osobní život, byl předmětem rýpavých dotazů na maloměstě, vystaven talku okolí. Nejtěžší období potom svědek specifikoval jako pozastavení výkonu advokacie u žalobce, když tento nemohl následně lépe vydělávat, byl limitován finančními prostředky a klienti se k němu obraceli zády. Řízení vždycky probíhalo určitými fázemi, především ve chvíli, kdy se začalo řízení medializovat a zvýšil se mediální tlak. Svědek dále uváděl, že i sám má osobní zkušenost s trestním procesem, když byl vyslýchán jako svědek na začátku trestního stíhání a už tenkrát po [REDAKCE] jej sháněli policisté a sousedé byli s touto situací konfrontováni, bylo to pro něj velmi nepříjemné.

Z výslechu Z [REDAKCE] M [REDAKCE] má soud za prokázáno, že tento zná žalobce více jak 20 let, podnikali nějaký čas spolu a jsou kamarádi, znají se i rodiny. Uváděl, že žalobce potkal po studiích, následně na začátku roku 2001, v lednu či únoru se stali spolupracovníky v advokátní kanceláři [REDAKCE]. Svědek uváděl, že nejprve bylo vedeno trestní stíhání proti JUDr. R [REDAKCE] následně potom další trestní stíhání, když již toto odstartovalo těžké období v advokátní kanceláři, když byly odňaty spisy a počítače. Uváděl, že následně všichni v kanceláři byli degradováni na mafiány, uváděl, že nasazení policejních prostředků se mu zdálo nepřiměřené již od začátku, následně trestní řízení probíhalo velmi liknavě a vleklo se léta, což mělo vliv na všechny pracovníky advokátní kanceláře. Uváděl, že následně došlo ke změně advokátní kanceláře na [REDAKCE] neboť ostatní byli velmi negativně vnímáni klienty. Svědek uváděl dále, že osobně zná i manželku žalobce, stýkali se, ta v době zadržení byla na mateřské dovolené, měli tenkrát malé dítě a nikdo nevěděl, jak vše bude probíhat. Panovala velká nejistota, když nikdo nevěděl a měl rozdílné informace o sledování či odposleších, člověk propadal i paranoie, když nikdo nevěděl, jak trestní řízení se dále bude vyvíjet. Pokud jde o dopad do finanční sféry žalobce, tento pocítili všichni zúčastnění, když většina klientů se od advokátní kanceláře odvrátila a taktéž si klienti podávali stížnost i na samotného svědka s tím, že nedokázal ochránit advokátní tajemství v rámci zásahu policie a prohlídky. Svědek uváděl, že v průběhu roku 2002, resp. v jeho polovině, zůstali v zásadě bez příjmu všichni, když i u žalobce k tomu došlo dříve pozastavením výkonu advokacie. Svědek sám uváděl, že ke konci roku 2003 z těchto důvodů sám opustil advokátní kancelář a začal vykonávat praxi samostatně. Svědek uváděl, že s ohledem na to, že on sám trestně stíhán nebyl, byl pro sousedy zajímavý, nevyhnul se otázkám a uštěpačným poznámkám, špatně vše nesla i rodina žalobce. Svědek dále uváděl, že taktéž ví, že žalobce se mu svěroval o spolupráci s advokátní kanceláří [REDAKCE] která následně nedopadla s ohledem na to, že tito si nemohli dovolit riziko vůči svým klientům v rámci trestního stíhání žalobce.

Ze svědecké výpovědi P [REDAKCE] H [REDAKCE] má soud za prokázáno, že tento zná žalobce od základní školy, dosud se s ním vídá, je s ním v kontaktu. Tento svědek opětovně potvrzoval mediálnost daného trestního řízení, když uváděl, že s žalobcem se vídali více méně dennodenně, když na maloměstě každý o každém ví. Mluvílo se o celé kauze, lidé se velmi vyptávali, rodiny se do té doby stýkaly, jezdily společně na dovolenou, na hory, ale po zahájení trestního stíhání, tyto aktivity byly utlumeny, a to jednak z finančních důvodů a jednak z důvodu vedení trestního stíhání, kdy se žalobce musel dostavovat k soudu. Sám svědek uváděl, že sám pocítil vliv trestního stíhání, když po zadržení žalobce měl hodně telefonátů, všichni věděli, že se společně kamarádí. Uváděl,

že v době pozastavení činnosti advokáta byla manželka žalobce na rodičovské dovolené, bylo zřejmé, že žalobce si nemůže dovolit řešit společné bydlení, příp. dovolenou. Svědek se dále vyjadřoval ke změně osobnosti žalobce v průběhu vedení trestního řízení, když uváděl, že byl veselý povahy, následně byl zahořklý, vše snášel špatně, nebyla s ním legrace, trápila ho nejistá budoucnost, když měl malé děti a rodinu nedovedl v tu chvíli zabezpečit. Taktéž manželka vše nesla velmi těžce, byla utrápená, nevěděla, co jí čeká. Následně byly omezeny i setkání s manželkou svědka.

Z výslechu svědka J. C. má soud za prokázáno, že tento je advokátem, v roce 1974 začal fungovat jako advokátní koncipient a následně jako advokát, který znal otce žalobce, který byl bývalý . Uváděl, že otec žalobce byl morální a právní autoritou, na gymnáziu svědek následně vedl 14 let vodácký kroužek, odtud zná žalobce, který gymnázium navštěvoval. Uváděl, že vždycky žalobce byl spolehlivý, byl perfekcionista, bylo vidět, že to v životě někam dotáhne. Následně se blíže sblížili, po odchodu na vysokou školu se žalobce zajímal o profesi a několikrát navštívil i advokátní kancelář svědka. Svědek uváděl, že následně jej po určitou dobu neviděl a potom se objevily v tisku zprávy o jeho trestním stíhání, když se o kauzu zajímal podrobně, tuto znal však pouze z tisku. Následně žalobce potkal, což bylo zřejmě v zimě roku 2002, byl zaskočen, jak byl žalobce vyděšený, smutný a nervózní. Bavili se o dopadu celé kauzy do psychiky, taktéž mu svědek nabídl pomoc. Svědek uváděl, že se mu žalobce svěřil ohledně rozhodování o pozastavení výkonu advokacie jeho osoby a žádal případnou pomoc, když svědek uváděl, že si vyžádal od žalobce materiály o jeho trestním stíhání a chtěl případně v jeho prospěch lobovat na představenstvu Advokátní komory. Vše bylo vnímáno velmi intenzivně, neboť se i svědka ptali známí, např. učitel z gymnázia ohledně trestního stíhání žalobce, taktéž svědek uváděl, že potkal otce žalobce, který vše velmi těžce nesl, neboť to byla morální autorita a vše se ho velmi dotýkalo. Obdobně potom toto vše vnímala matka, se kterou taktéž byl svědek v kontaktu. Svědek se prostřednictvím JUDr. V. snažil působit na nepozastavení výkonu advokacie, ale neúspěšně. Uváděl, že zde nebylo žádné porozumění a nekompromisně Advokátní komora výkon činnosti advokáta žalobci pozastavila. Svědek dále uváděl, že následně žalobce potkal, viděl, že má problémy existenční, znal jeho ženu, v té době byla na mateřské dovolené, svědek se poté taktéž snažil žalobce uplatnit v rámci advokátní kanceláře svědka, avšak kolegové byli proti. Svědek následně byl taktéž přítomen po určité době dalších žádostí žalobce o možnost zrušení rozhodnutí ohledně zrušení pozastavení výkonu advokacie, když toto se následně po určité době podařilo. Po tomto zrušení se žalobce mohl vrátit ke své profesi, ale svědek uváděl, že z následných setkání ví, že návrat do profese byl těžký, původní advokátní kancelář se zcela rozpadla, žalobce ztratil klientelu a nedůvěřovali mu ani advokáti, ani klienti, což ho profesně poznamenalo. Uváděl, že bylo znát, že žalobci selhalo sebevědomí a sebedůvěra a také nemožnost získat významné klienty. V té době měl žalobce malé děti, existenční potíže přetrvávaly a nevěděl, zda i jeho manželství vydrží, zda manželka vydrží tato traumata. Vše se promítalo do jeho osobního života. Sám svědek uváděl, že od počátku věřil v žalobcovu nevinu, avšak trestní řízení trvalo před 9 let a toto zasáhlo do jeho sféry tak významně, že do současné doby toto nelze vymazat.

Na ostatních důkazních návrzích účastníci netrvali, soud proto další dokazování navrženými listinnými důkazy, případně výslechy svědků již neprováděl, když dosavadní provedené dokazování shledává vyčerpávajícím.

Podle § 1 zákona č. 82/98 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 3 zákona č. 82/98 Sb., stát odpovídá za škodu, kterou způsobily a) státní orgány, b) právnické a fyzické osoby při výkonu státní správy, která jim byla svěřena zákonem nebo na základě zákona, c) orgány územních samosprávních celků.

Podle § 5 zákona č. 82/98 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 8 zákona č. 82/98 Sb., odst. 1, nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem.

Podle § 31a zákona č. 82/98 Sb., odst. 1, bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2, zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3, v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména a) k celkové délce řízení, b) ke složitosti řízení, c) k jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Zdejší soud uvádí, že považuje za nutné se vyjádřit k možnosti projednání a rozhodnutí o uplatněném nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy za řízení před účinností zákona č. 106/2006 Sb., když jak již uváděl a jak vyplývá ze spisového materiálu, soud žalobce ve smyslu ustanovení § 43 o.s.ř. vyzval usnesením v rámci prvního ústního jednání, aby soudní nárok, který je žalobou požadován, rozdělil na nárok požadovaný za trestní stíhání do 26.4.2006, tedy do účinnosti novely č. 106/2006 Sb. a trestní stíhání, resp. náhradu za toto trestní stíhání, požadovanou po tomto datu, když nesporným bylo učiněno vedení trestního řízení proti žalobci v období od 16.1.2002 do 25.5.2011, tedy jak za účinnosti, tak ještě před účinností dané novely. Zdejší soud uvádí, že předmětem řízení zůstala částka ve výši 813.320,-Kč (když částka 115.000,-Kč jak již bylo konstatováno shora, byla hrazena v rámci předběžného

projednání nároku žalovanou, částka 71.680,-Kč pak byla přiznána pod výrokem I. který nebyl napaden odvoláním zdejší soudem v rámci rozsudku čj. 19 C 6/2012-103 ze dne 11.3.2014). Zdejší soud uvádí, že žalovaná potom hradila na celou délku řízení, nezohledňovala část řízení před, či po novele shora uvedené, když v samotném stanovisku potom uváděla, jak výpočet provedla, a to za první dva roky řízení v částce 20.000,-Kč, v dalších letech potom v částce 10.000,-Kč za celou délku řízení. V této souvislosti potom soud uvádí, že není na místě následné tvrzení žalované, že celou částku hradila žalobci až na nárok požadovaný po účinnosti dané novely. Žalobce relevantně reagoval na výzvu soudu svým podáním doručeným soudem 20.6.2013, když uváděl, že nárokuje za každé z uvedených období částku 500.000,-Kč, po částečném zpětvzetí žaloby potom částku 435.000,-Kč za období do 26.4.2006, když uváděl, že má za to, že s ohledem na proporcionalitu a tvrzení žalovaného bylo na tuto částku 10.000,-Kč hrazeno částkou 65.000,-Kč a za období od 27.4.2006 tedy za účinnosti dané novely částku 450.000,-Kč, neboť mu žalovaný za toto období hradil částku 50.000,-Kč z celkově požadované částky 500.000,-Kč.

Soud potom s odkazem na závěry rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1191/08, které se vyjadřovalo k možnosti uplatnění v řízení zahájeném po účinnosti zákona č. 106/2006 Sb. podle § 31a zákona č. 82/98 Sb. i nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí vzniklé před účinností zákona č. 160/2006, ve kterém napadalo postup okresních soudů, které v řízení o poskytnutí náhrady za nemajetkovou újmu dle zákona č. 82/98 Sb. věc předkládají ohledně rozhodnutí příslušnosti Vrchním soudům s odůvodněním, že se jedná částečně o nárok vyplývající z ochrany osobnosti a příslušné mají být krajské soudy, když Ústavní soud uvedl, že nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem bylo zasaženo do osobnostních práv jedince a je nutné považovat za kritérium potřebné pro stanovení výše přiměřené náhrady za vzniklou nemajetkovou újmu samotné odůvodnění v článku 36 odst. 3 listiny. Zdejší soud si také v této souvislosti dovoluje poukázat na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č. j. Ncp 2999/2012-166, ve kterém bylo rozhodováno dne 3.4.2013 ve věci probíhající u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 C 183/2012, kde se Vrchní soud vyjádřil ohledně příslušnosti zdejšího soudu k rozhodování celého nároku, tedy nároku taktéž spočívajícího v zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonné rozhodnutí před i po účinnosti dané novely, v tom ohledu, že odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1191/08 ze dne 14.4.2009, ve kterém se uvádí, že okresní soudy jsou věcně příslušné v prvním stupni k projednání nároku na náhradu škody vůči státu podle zákona č. 82/98 Sb. včetně nemajetkové újmy dle § 31a zákona č. 106/2006 Sb. s tím, že obecné soudy by měly přihlížet k tomu, že pokud by nárok vznikl za účinnosti novely provedené zákonem č. 160/2006 Sb., resp. za podmínek dle přechodných ustanovení čl. II. tohoto zákona i před jeho účinností, byl by posuzován jako nárok na nemateriální újmu v důsledku nezákonného rozhodnutí, resp. nesprávného úředního postupu státu. Soud uvádí, že s ohledem na tato rozhodnutí uvedená shora posuzoval celý nárok žalobce za celé jeho trestní řízení, aniž by nárok vylučoval k samostatnému projednání a postupoval Vrchnímu soudu v Praze s ohledem případné řešení otázky věcné příslušnosti soudu. Zdejší soud uvádí, že má za to, že účelem řízení podle zákona č. 82/98 Sb. je odškodnit nemajetkovou újmu, která v souvislosti s nezákonným trestním stíháním žalobci jako takovému vznikla, a to v tom směru, že nelze zatěžovat žalobce vyúčtováním a rozdělováním nemajetkové újmy dle uměle utvořených

právních norem, které nikterak nerespektují situaci faktickou, když žalobce nutně chápal své trestní stíhání jako jeden celek a z jednoho celku mu potom nemajetková újma vznikla. I přesto s ohledem na určitou právní jistotu, soud vyzval žalobce k rozdělení této částky, ke které ze strany žalobce došlo. Soud tedy přistoupil k tomu, že hodnotil požadavek na odškodnění nemajetkové újmy za trestní stíhání žalobce dle příslušných ustanovení § 5 písm. a) a § 7 odst. 1, § 8 a § 31a zákona č. 82/98 Sb., a to jak bylo již shora uvedeno za celé trestní stíhání, neboť celé trestní stíhání bylo předmětem předběžného projednání nároku u žalované a taktéž vyplývá z vyjádření žalované i ze stanoviska, že částka 115.000,- Kč byla částkou, která byla jako odškodnění hrazena za celé trestní stíhání. Soud dále uvádí, že z provedeného dokazování a konec konců i z nesporných tvrzení účastníků vyplynula existence odpovědnostního titulu, tedy nezákonného rozhodnutí, jímž je usnesení o zahájení trestního řízení stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu, které je nezákonným rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 82/98Sb. v případě, kdy trestní stíhání nekončí pravomocným odsouzením (rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 25 Cdo 1487/2001). V daném případě potom soud uzavírá, že stejně jako žalovaná v rámci svého posuzování nároku v rámci předběžného projednání dospěl k závěru, že samotné konstatování porušení práva nemůže být přiměřeným zadostiučiněním odškodnění nemajetkové újmy a celou újmu je nutné odškodnit v penězích. Při svém rozhodování se soud řídil rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 27.6.2012 sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, rozsudkem ze dne 21.8.2012 sp. zn. 30 Cdo 2256/2011 a při stanovení výše zadostiučinění potom soud vycházel především z povahy trestní věci a z délky trestního řízení a taktéž z následků způsobených trestním řízením ve sféře osobnostní i profesní, pokud jde o sféru žalobce. Soud potom uvádí, že nepoužil kritéria uvedená v § 31a odst. 3 zákona č. 82/98 Sb. neboť tato se týkají výlučně stanovení odškodnění v případě nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě.

Soud znovu zvážil specifika daného případu při dalším rozhodování o nároku žalobce na náhradu zadostiučinění za tvrzenou nemajetkovou újmu, která žalobci vznikla vedením nezákonného trestního řízení, když odpovědnostní titul má prokázán provedeným dokazováním obsahem spisu MS v Praze sp.zn. [REDAKCE] ze kterého byl prokázán průběh daného řízení s tím, že k zahájení trestního stíhání žalobce došlo prvním usnesením Policejního prezidia ČR ze dne 14.1.2002, následně 26.2.2003 bylo zahájeno další trestní stíhání žalobce. V rámci důkazního řízení soud potom poukazuje na závažnost trestné činnosti, ze které byl žalobce viněn, taktéž na skutečnost, že řízení probíhalo mezi pěti obžalovanými po dobu 9 let 4 měsíců od 14.1.2002 do 25.5.2011. Soud uvádí, že provedeným dokazováním bylo prokázáno, že ve věci probíhalo zpočátku mnoho výslechů obviněných, následně celkem 47 hlavních líčení, jedno veřejné zasedání konané u Vrchního soudu v Praze, věc byla projednávána na dvou stupních soudní soustavy, a to opakovaně. Jak již bylo konstatováno dříve, žalobce nebyl stíhán vazebně, trestní stíhání proti jeho osobě však bylo značně medializováno, jak potvrdili taktéž svědci ve svých svědeckých výpovědích, když především těmito svědeckými výpověďmi potom byl prokázán intenzivní zásah trestního stíhání do roviny osobní, rodinné i profesního života žalobce tak, jak žalobce tento zásah tvrdil v žalobě. V dané věci potom nelze říci, které z období trvání trestního řízení žalobce vnímal jako nejintenzivnější zásahy do jeho osobnostní sféry s ohledem na skutečnost, že intenzita medializace prostřednictvím televize i prostřednictvím tisku byla dle svědeckých

výpovědi neuvěřitelná. Díky právě těmto prostředkům lze uzavřít, že především první fáze zahájení trestního řízení, když žalobce pocházel z malého města, kde byla trestní situace vnímána odlišně od velkých měst, žalobce je pod drobnohledem, má zde vytvořené úzké vazby a lidé jej v podstatě osobně znají, byla pro žalobce zřejmě fází nejhorší. Nutno však dojít k závěru, že i pokračování trestního řízení v dalších letech žalobce intenzivně vnímal, a to s ohledem na skutečnost, že měl manželku na mateřské dovolené, malé dítě, manželka byla v podstatě závislá i finančně a ekonomicky na jeho zaměstnání, když, jak bylo konstatováno ze spisu, vedení celého trestního stíhání se markantně projevilo v ekonomické sféře žalobce, který původně uvažoval o možnosti nového bydlení s ohledem na mladou rodinu, avšak mu nebyla poskytnuta hypotéka a taktéž mu byl pozastaven po dobu téměř dvou let vedení trestního stíhání od 11.6.2002 do 5.4.2004 výkon advokátní činnosti pro pozastavení této činnosti Českou advokátní komorou na základě rozhodnutí představenstva České advokátní komory ze dne 11.6.2002.

I po tomto datu však bylo pro žalobce velmi obtížné vrátit se zpět do zaměstnání, jak bylo potvrzeno ze svědeckých výpovědí i konec konců i samotné účastnické výpovědi žalobce, a to po zrušení rozhodnutí uvedeného shora Českou advokátní komorou, a to pro poškození dobrého jména žalobce, když klienti se od něj odvraceli a v mnohých případech nemohl být úspěšný. Jak bylo uvedeno v účastnické výpovědi žalobce, zkrachovala i jeho samostatná praxe a v roce 2007 byl nucen se nechat zaměstnat v jiné advokátní kanceláři, i v tomto období však stále kauza trestního řízení proti žalobci probíhala, byla mediálně známá, a i v tomto období žalobce pociťoval velmi výrazný zásah do jeho osobnostní sféry týkající se právě narušení jeho pověsti a získání důvěry klientů, o čemž se podrobně vyjadřovali právě spolupracovníci žalobce z té doby, kteří poukazovali na nelehkou spolupráci s klienty, případnou nutnou zastupitelnost žalobce v případech, kdy klienti neměli k žalobci důvěru, což se v mnohých případech stávalo, a taktéž poukazovali na jeho vytížení pokud jde o konání hlavních líčení, kterých se musel účastnit a tedy jej nešlo po pracovní stránce stoprocentně využít. Negativní vliv celého trestního řízení žalobce pociťuje do současné doby, toto uváděl jak sám žalobce ve své výpovědi, tak taktéž svědci, kteří jej znali z dřívější doby, a měli možnost sledovat změnu jeho povahy a osobnostní stránky, taktéž znají jeho finanční situaci. Ačkoliv žalobce poukazoval na mimo jiné v rámci nezákonného trestního stíhání a výše požadovaného zadostiučinění i na celkovou délku řízení, které trvalo po dobu 9 let 4 měsíců, což pociťoval jako dobu naprosto nepřiměřenou, soud uvádí, že hlavní odpovědnostní titul a v podstatě titul jediný, který žalobce žalobou uplatňoval, byl odpovědnostní titul nezákonného rozhodnutí, které soud spatřuje ve vedení nezákonně zahájeného trestního stíhání proti žalobci. V této souvislosti soud poukazuje na náleznost Ústavního soudu ze dne 31.3.2005 sp.zn. I. ÚS 554/04, ve kterém je uvedeno, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného. Samotné trestní stíhání důrazně zasahuje do soukromého a osobnostního života jedince, do jeho cti, dobré pověsti a to tím spíše, jedná-li se o obvinění liché, což je později pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován nestal, případně nebyl trestným činem.

V daném případě, jak již soud uváděl ve svém původním rozhodnutí a totéž konstatoval i Městský soud v Praze ve svém usnesení z 30.7.2014, není, pokud je žádáno zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím, dán jednotný postup, jak nemajetkovou újmu vypočítat, čímž se zadostiučinění za tento odpovědnostní titul liší od zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení, kde určitý návod a judikatura v tomto smyslu existuje. Zdejší soud zavázán usnesením soudu Městského se zabýval obdobnými případy, když již na úvod uvádí, že každý případ, který je odškodňován, je individuální, má své charakteristiky, ze kterých následně soud při přiznání výše zadostiučinění vychází. V tomto smyslu soud poukazuje například na rozhodnutí Ústavního soudu I. ÚS 3016/2011, který uvedl ve své právní větě, že rozhodnutí soudu o přiznání zadostiučinění v určité výši podle § 31a zákona č. 82/98 Sb., odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sbírky o notářích a jejich činnosti (notářský řád), musí být s ohledem na požadavek vyloučení svévole přezkoumatelné a tedy v něm musí být dostatečným způsobem vyloženy konkrétní důvody a kritéria, jakými se při jejich určení soud řídil. Za jedno z nich je přitom třeba považovat to, zda toto zadostiučinění je vzhledem ke konkrétním okolnostem případu způsobilé plnit svou kompenzační funkci, jinými slovy, zda příslušné závěry o její výši nelze považovat za „extrémní“ v tom smyslu, že se zcela vymykají smyslu a účelu dané právní úpravy. V daném rozhodnutí soud řešil přiznání zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání stěžovatele, který byl obviněn z trestného činu podvodu, byl vystaven domovní prohlídce útvarem rychlého nasazení, při jeho zadržení byla v rodině přítomna jedna malá dcera, trestní stíhání, které trvalo necelý rok bylo proti žadateli zastaveno. Stěžovatel byl v tomto případě stíhán pro trestný čin podvodu a jako přiměřené zadostiučinění Ústavním soudem byla následně přiznána stěžovateli částka 100.000,-Kč, která byla stvrzena i rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR v rámci podaného dovolání.

Soud potom poukazuje na další případy řešené zdejším soudem, které mohou být určitým vodítkem pro určení výše zadostiučinění v tomto případě, když jde o případy obdobné. V řízení vedeném před zdejším soudem pod čj. 19 C 304/2011-2012 bylo rozsudkem ze dne 21.5.2013, který by následně změněn částečně rozsudkem MS v Praze čj. 70 Co 459/2013-259 ze dne 28.11.2013, přiznáno žalobkyni 100.000,-Kč. Žalobkyně taktéž byla advokátkou, která zároveň vykonávala funkci konkurzní správkyně, v průběhu vedeného trestního řízení a v příčinné souvislosti s ním, byla vyškrtuta ze seznamu konkurzních správců a byl jí pozastaven taktéž výkon advokacie. Byla obviněna pro trestný čin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku, trestní stíhání proti její osobě, které bylo následně shledáno nezákonným, trvalo po dobu 5 let a 8 měsíců. I v jejím případě byla výrazně ovlivněna osobnostní a především profesní stránka žalobkyně, když dvakrát začínala praxi se svou advokátní kanceláří a s ohledem na opakovaná rozhodnutí soudu o vině dvakrát o svou vybudovanou klientelu přišla, taktéž vykonávala advokátní praxi mimo hlavní město Prahu. U této žalobkyně navíc došlo k výraznému zásahu do její psychiky a trestní řízení mělo vliv na její zdraví, když brala léky, procházela depresemi, měla sebevražedné úmysly, taktéž potom došlo v průběhu trestního řízení k rozvodu s jejím manželem v důsledku právě vedeného trestního řízení, taktéž byla zasažena výrazně ekonomická situace žalobkyně, když tato si musela brát půjčky. S ohledem na skutečnost, že soud nedisponuje obdobnými případy zásahu do integrity osobnostní stránky jako tomu bylo u žalobce, když

skutečně každý případ je případem ojedinělým, snad jen pro srovnání soud dále uvádí případy z praxe Obvodního soudu pro Prahu 2 pokud jde o praxi rozhodovací, kdy rozsudkem OS pro Prahu čj. 23 C 117/2012-62, následně částečně změněným rozsudkem Městského soudu v Praze čj. 69 Co 398/2013-95 ze dne 23.10.2013, bylo taktéž rozhodováno mimo jiné o zásahu do osobnostní sféry žalobce a požadovaného zadostiučinění za nemajetkovou újmu v důsledku zahájení a pokračování trestního řízení žalobce, který byl stíhán za trestný čin pohlavního zneužívání, a v důsledku zahájení tohoto trestního stíhání pobýval i ve vazbě. Trestní řízení trvalo dva roky od září 2009 do září 2011, bylo vysoce medializováno a žalobci bylo následně poskytnuto zadostiučinění za nezákonné rozhodnutí ve výši 50.000,-Kč. Dalšími obdobnými případy pouze pro srovnání intenzity daných zásahů a částek, které jsou v rámci zadostiučinění poskytovány obecnými soudy, soud uvádí rozhodnutí zdejšího soudu čj. 23 C 185/2012-31 ze dne 30.5.2013, které se zabývalo opět zadostiučiněním za tvrzenou nemajetkovou újmu za nezákonné rozhodnutí žalobce, který byl stíhán za trestný čin loupeže, byl stíhán vazebně, trestní řízení proti němu trvalo celkově po dobu 4,5 let, kdy žalobce byl mimo jiné vystaven brutálnímu zadržení před očima jeho syna zásahovou jednotkou a toto řízení bylo masivně medializováno. Za nezákonné rozhodnutí tohoto žalobce bylo žalobci poskytnuto zadostiučinění ve výši 100.000,-Kč. Posledním případem, který soud dává pro porovnání poskytovaných zadostiučinění, je rozhodnutí zdejšího soudu sp.zn. 26 C 297/2011-96 ze dne 25.10.2012, které bylo potvrzeno rozsudkem MS v Praze čj. 20 Co 48/2013-137 ze dne 11.4.2013. V daném případě bylo rozhodováno o zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonné rozhodnutí u žadatele, který byl stíhán pro trestný čin kráčení daně poplatku nebo podobné dávky po dobu 8 let, šlo o advokáta, pedagoga [REDAKCE] kdy případ byl vysoce medializován, tomuto žadateli byla následně poskytnuta částka 360.000,-Kč.

Soud uvádí, že případy, které byly shora nastíněny, byly nastíněny pouze ve shrnutí a ve stručné podobě, bez uvedení konkrétních okolností, které vedly soud právě k rozhodnutí o daných částkách přiměřeného zadostiučinění. Obecně potom soud pokud jde o medializaci nezákonného trestního stíhání uvádí rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 4280/2011, které obecně vymezuje kritéria, která jsou vždy nutná při úvaze o poskytovaném zadostiučinění zohlednit a těmito jsou 1. povaha trestní věci, 2. délka trestního řízení a 3. následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Ve svém rozhodnutí potom uváděl návod, jak následně se vypořádat s výpočty, když uváděl, že nepovažoval za přiléhavé stanovit matematický výpočet částky přiměřeného zadostiučinění za jednotku času, v němž se trestní stíhání odehrává, ale je právě potřeba vždy individuálně přihlídnout k okolnostem, za nichž v nemajetkové újmě došlo, zda například trestní stíhání bylo proti poškozenému zahájeno zjevně bezdůvodně, nebo dokonce s cílem jej poškodit. V tomto případě soud uvádí, že lze těžko shledat a uzavřít, že dané trestní stíhání proti žalobci bylo skutečně zahájeno za účelem jej poškodit, tomuto závěru ničeho nenapovídá z trestního spisu, nicméně je zřejmé, jak soud již hodnotil shora, že k tomuto důsledku následně u žalobce došlo, když jeho pověst, zásah do jeho osobnostní, finanční, ekonomické a především profesní stránky, byl značný. I u žalobce potom došlo následně ke zproštění obžaloby právě z důvodu § 226 písm. b) trestního řádu, a to rozsudkem Vrchního soudu v Praze z 25.5.2011, který nabyl právní moci téhož dne. Právě okolnosti zprošťujícího rozsudku pro důvody uvedené v písm. a) a b) shora uvedeného § 226 trestního řádu jsou důvody,

kteřé nejintenzivněji naplňují hledisko způsobené nemajetkové újmy. Pokud jde potom o chování samotného žalobce, jak soud již konstatoval, žalobce se aktivně účastnil vedení trestních řízení, napomáhal objasnění celé věci, když toto se projevilo bohužel i negativně právě v možnosti jeho profesního využití ve chvíli, kdy byl zaměstnán v advokátní kanceláři, o čemž se vyjadřovali svědci shora. Důležitým faktorem právě při posuzování výše zadostiučinění v tomto konkrétním případě byl faktor medializace daného případu, když dle rozhodnutí Nejvyššího soudu nelze přičítat státu k tíži, že princip presumpce nevinny byl narušen sdělovacími prostředky, či dokonce, že jimi byl narušen ve značné míře, právě medializace daného případu neustále rozvířovala okolnosti okolo vedení trestního stíhání žalobce po celou délku jeho vedení, když žalobce musel potom vysvětlovat v jaké fázi se trestní řízení nachází a právě medializace a vedení celého trestního řízení a zprávy s tím spojené vzbuzovaly neustálou nedůvěru klientů v jeho profesní znalosti a dovednosti a vedly k případnému odmítání žalobce jako právního zástupce. Tuto skutečnost právě potvrdili spolupracovníci žalobce z advokátní kanceláře, když uváděli okolnosti nutné zastupitelnosti žalobce v případě, že klient nesouhlasil s tím, že žalobce jej bude zastupovat. Je tedy zřejmé, že se žalobce musel s těmito ataky klientů vypořádávat, výrazně potom zasahovaly do jeho pověsti, odborné způsobilosti, a to i přes zmiňovanou presumpci nevinny. V daném případě dále soud vycházel z rozhodnutí Nejvyššího soud ČR ze dne 27.6.2012 sp.zn. 30 Cdo 2813/2011 s tím, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. jejího přiznání nad rámec konstatování porušení práva je místě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce mělo dostat. V daném případě soud přihlédl ke skutečnosti, že žalovaná v rámci předběžného projednání nároku sama hradila, a to částku 115.000,-Kč, taktéž žalobci již byl přiznána zdejší soudem částka 71.680,-Kč, tedy celkově žalobci již byla přiznána částka 186.680,-Kč. S ohledem na právě zásahy uvedené shora, s ohledem na skutečnosti, které soud zjistil i v rámci rozhodovací praxe zdejšího soudu a soudů vyšších v rámci rozhodování obdobných případů, soud dospěl k závěru, že spravedlivou částkou pro zadostiučinění žalobce za dané nezákonné trestní stíhání, když soud taktéž přihlédl k délce, medializaci a intenzitě daných zásahů do mnoha osobnostních sfér žalobce, které shora podrobně popsal, je částka 200.000,-Kč. Tato částka je částkou, která zcela odráží specifika trestního řízení a zásahů, kterým byl žalobce vystaven a dle zdejšího soudu jde o částku satisfakce, které by se mělo poškozenému z hlediska obecné slušnosti skutečně dostat. Z tohoto důvodu proto soud rozhodl pod výrokem I. o přiznání částky nad rámec částek již plněných (případně pravomocně rozhodnutých) ve výši 13.320,-Kč, tedy částky, která zbývá k doplacení k částce již přiznané 186.680,-Kč.

Pod výrokem II. soud zamítl žalobu co do zbytku požadované nemajetkové újmy ve výši 800.000,-Kč, když tuto částku s ohledem na shora uvedená kritéria považuje za částku nedůvodnou, která přesahuje nárok, který byl ze strany soudu přiznán.

Pod výrokem III. soud rozhodoval o náhradě nákladů řízení celkem za 10 úkonů právní služby dle vyhlášky č. 77/1996 Sbírky (příprava převzetí věci, podání žaloby, podání z 13.8.2012, účast u ústního jednání 16.5.2013, 10.9.2013, 3.12.2013, 11.3.2014, vyjádření ze 17.6.2013, podání odvolání k MS v Praze z 26.5.2014, účast u ústního

jednání zdejšího soudu dne 27.1.2015) a to dle § 9 odst. 4 vyhlášky č. 177/96 Sbírky z punkta 50.000,-Kč ve výši 3.100,-Kč za jeden úkon, dále 10 režijních paušálů á 300,-Kč dle téže vyhlášky § 13, to vše zvýšené o 21 % řádně doloženého advokáta, celkem tedy ve výši 41.140,- Kč.

S ohledem na organizačně technické možnosti žalované plnit, potom soud rozhodl o delší lhůtě k plnění podle ustanovení § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 27. ledna 2015

Mgr. Lucie Vítková, v. r.
soudkyně

Za správnost: Risová